

pitalne pojazdów samochodowych, przewidzianych w planie kapitalnych remontów, a przez jednostki budżetowe — z kredytów przewidzianych na remonty kapitalne pojazdów samochodowych w ich preliminarzu wydatków.

§ 2. 1. W rozumieniu zarządzenia zespołami podstawowymi samochodów osobowych, autobusów oraz samochodów ciężarowych są:

- 1) silnik ze sprzęgłem,
- 2) skrzynia biegów,
- 3) mosty napędowe,
- 4) nadwozia samochodów osobowych, autobusów i furgonów ciężarowych oraz kabina kierowcy samochodu ciężarowego lub ciągnika.

2. Do zespołów podstawowych zalicza się również zespoły wchodzące w skład pojazdów o specjalnej konstrukcji, jak np:

- 1) skrzynkę odbioru mocy (skrzynkę rozdzielczą),
- 2) dodatkową przekładnię (reduktor),
- 3) mechanizm napędu urządzenia samowyladowczego,
- 4) zespoły podstawowe pojazdów o napędzie elektrycznym.

§ 3. 1. Zespoły pojazdów samochodowych, przeznaczone do naprawy głównej, powinny odpowiadać warunkom technicznym, które ustali Minister Transportu Drogowego i Lotniczego.

2. W razie gdy w zespole, przekazany do naprawy głównej, brak jest części, które powinien posiadać zespół zgodnie z warunkami technicznymi, o których mowa w ust. 1, użytkownik zespołu w zasadzie obowiązany jest dostarczyć

brakujące części. Użytkownik obowiązany jest również dostarczyć te części, których stopień zużycia wyłącza możliwość naprawy zespołu, o ile części te nie są objęte cennikiem napraw zespołów samochodowych.

3. W razie niedostarczenia części, o których mowa w ust. 2, użytkownik zespołu obowiązany jest pokryć dodatkową fakturę za te części.

4. Wydatki poniesione przez użytkownika zespołu w związku z zakupem i dostarczeniem do zakładów naprawy samochodów części w zamian części brakujących, jak również dodatkowe faktury, wystawione przez zakłady naprawy w przypadkach przewidzianych w ust. 3, pokrywane są przez jednostki gospodarcze działające według zasad rozrachunku gospodarczego ze środków obrotowych, a przez jednostki budżetowe — z kredytów budżetowych przewidzianych na utrzymanie samochodów.

5. Wydatki, o których mowa w ust. 4, w zasadzie powinny być przypisane do zwrotu pracownikom winnym ich powstania. Wydatki niezawinione, będące wynikiem siły wyższej, należy księgować w ciężar konta „strat i zysków”. Wydatki niezawinione, powstałe nie w wyniku siły wyższej, powinny być księgowane w ciężar właściwego konta kosztów.

§ 4. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1956 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

Minister Transportu Drogowego i Lotniczego: J. Rustecki

450

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRZEMYSŁU DROBNEGO I RZEMIOSŁA

z dnia 8 maja 1956 r.

w sprawie rozdziału materiałów przeznaczonych na zaopatrzenie zakładów rzemieślniczych świadczących usługi.

W związku z § 5 ust. 2 i § 6 ust. 1 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1955 r. w sprawie trybu rozdziału materiałów przeznaczonych na zaopatrzenie zakładów usługowych prowadzonych przez niektóre jednostki gospodarki uspołecznionej i indywidualnych rzemieślników w roku 1956 (Monitor Polski z 1956 r. Nr 2, poz. 21) w porozumieniu z Zarządem Centralnego Związku Spółdzielczości Pracy zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie niniejsze dotyczy rozdziału materiałów przydzielonych w trybie przepisów zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego z dnia 31 grudnia 1955 r. w sprawie trybu rozdziału materiałów przeznaczonych na zaopatrzenie zakładów usługowych prowadzonych przez niektóre jednostki gospodarki uspołecznionej i indywidualnych rzemieślników w roku 1956 (Monitor Polski z 1956 r. Nr 2, poz. 21), zwanego dalej „zarządzeniem z dnia 31 grudnia 1955 r.”

§ 2. 1. Po otrzymaniu zawiadomień o przydziale (§ 4 zarządzenia z dnia 31 grudnia 1955 r.) izba rzemieślnicza dokonuje rozdziału materiałów i surowców między powiaty. W razie gdy na terenie danego powiatu istnieje więcej niż jeden cech rzemieślniczy, należy dokonać rozdziału między poszczególne cechy zrzeszające rzemieślników świadczących usługi.

2. Dokonanie rozdziału następuje przez komisję powołaną przez zarząd izby rzemieślniczej. Sporządzone rozdzielniki wymagają zatwierdzenia przez wojewódzki zarząd przemysłu (dział administracji przemysłowej).

3. Rozdzielniki, o których mowa w ust. 2, izba rzemieślnicza przesyła cechom rzemieślniczym.

§ 3. Rozdziału materiałów i surowców pomiędzy rzemieślników świadczących usługi, mających siedzibę na terenie danego powiatu, dokonują komisje rozdzielcze powoływane przy poszczególnych cechach rzemieślniczych.

§ 4. 1. Komisję rozdzielczą powołuje starszy cechu w porozumieniu z przewodniczącym rady nadzorczej zainteresowanej (zainteresowanych) spółdzielni pomocniczej.

2. W skład komisji powinni wejść:

- 1) starszy cechu jako przewodniczący,
- 2) członkowie cechu reprezentujący poszczególne zawody rzemieślnicze,
- 3) kierownik biura cechu jako sekretarz komisji.

§ 5. 1. Komisje rozdzielcze w powiatach powinny zebrać się niezwłocznie po otrzymaniu rozdzielników i dokonać rozdziału materiałów najpóźniej w ciągu 3 dni.

2. O posiedzeniu komisji rozdzielczej przewodniczący jej obowiązany jest powiadomić referat (wydział) przemysłu prezydium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

§ 6. Komisje rozdzielcze w powiatach dokonując rozdziału materiałów powinny brać pod uwagę w pierwszym rzędzie potrzeby rzemieślników:

- 1) świadczących usługi dla wsi,
- 2) szkolących uczniów,
- 3) będących członkami spółdzielni pomocniczych.

§ 7. Określenie potrzeb zakładów usługowych powinno nastąpić z uwzględnieniem zakresu świadczonych usług oraz norm zużycia materiałów przy świadczeniu typowych usług.

§ 8. Sporządzony przez komisję rozdzielczą rozdzielnik wymaga zatwierdzenia przez referat (wydział) przemysłu przedyium powiatowej (miejskiej) rady narodowej.

§ 9. 1. Jednocześnie z wysłaniem rozdzielników izby rzemieślnicze przekażą właściwym cechom odpowiednią ilość książek zakupu.

2. Izby rzemieślnicze obowiązane są do prowadzenia ewidencji wydanych książek zakupu oraz do kontroli wydawania ich przez cechy.

§ 10. Na podstawie zatwierdzonych rozdzielników cechy rzemieślnicze wypełniają książki zakupu i wydają je swym członkom za pokwitowaniem w specjalnym rejestrze wydawanych książek.

§ 11. Traci moc zarządzenie Ministra Przemysłu Drobego i Rzemiosła z dnia 12 lutego 1955 r. w sprawie rozdziału materiałów przeznaczonych na zaopatrzenie zakładów rzemieślniczych świadczących usługi (Monitor Polski Nr 16, poz. 170).

§ 12. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Przemysłu Drobego i Rzemiosła: w z. M. Olszewski

451

ZARZĄDZENIE MINISTRA PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 23 kwietnia 1956 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 20 lipca 1955 r. w sprawie zaopatrywania inwalidów wojskowych w przedmioty ortopedyczne.

Na podstawie art. 24 ust. 2 i art. 43 dekretu z dnia 14 sierpnia 1954 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojskowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 37, poz. 159) oraz art. 32 ust. 3 dekretu z dnia 18 września 1954 r. o zaopatrzeniu emerytalnym generałów (admiratów), oficerów zawodowych i podoficerów nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 41, poz. 181) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 20 lipca 1955 r. w sprawie zaopatrywania inwalidów wojskowych w przedmioty ortopedyczne (Monitor Polski Nr 70, poz. 887) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 5 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Komisje protezowe mogą orzec, iż niektóre przedmioty ortopedyczne nie podlegają obowiązkowi zwrotu do Państwowej Wytwórni Protez po zaprzestaniu korzystania z nich przez użytkownika.”;

- 2) w § 15 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Koszty naprawy obuwia ortopedycznego ponosi inwalida.”;

- 3) § 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ponowne zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne następuje za zwrotem zużytych przedmiotów ortopedycznych, o ile komisja protezowa nie orzekła, że przedmioty te nie podlegają obowiązkowi zwrotu po zaprzestaniu korzystania z nich przez użytkownika (§ 5 ust. 2).”;

- 4) w § 23 ust. 2 dodaje się na końcu wyrazy „z wyjątkiem napraw pasów brzusznych i przepuklinowych, obuwia ortopedycznego i wkładek ortopedycznych oraz obuwia protezowego”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Pracy i Opieki Społecznej: St. Zawadzki

452

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW PRACY I OPIEKI SPOŁECZNEJ ORAZ ZDROWIA

z dnia 23 kwietnia 1956 r.

zmieniające zarządzenie z dnia 31 marca 1955 r. w sprawie zaopatrywania ubezpieczonych i członków ich rodzin w przedmioty ortopedyczne.

Na podstawie §§ 3 i 4 uchwały nr 69 Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1955 r. w sprawie zaopatrywania ubezpieczonych w protezy i środki pomocnicze (Monitor Polski Nr 11, poz. 124) zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministrów Pracy i Opieki Społecznej oraz Zdrowia z dnia 31 marca 1955 r. w sprawie zaopatrywania ubezpieczonych i członków ich rodzin w przedmioty ortopedyczne (Monitor Polski Nr 32, poz. 307) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w § 6 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Komisje protezowe mogą orzec, iż niektóre przedmioty ortopedyczne nie podlegają obowiązkowi zwrotu do Państwowej Wytwórni Protez po zaprzestaniu korzystania z nich przez użytkownika.”;

- 2) w § 16 dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Koszty naprawy obuwia ortopedycznego ponosi ubezpieczony.”;

- 3) w § 19 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Ponowne zaopatrzenie w przedmioty ortopedyczne następuje za zwrotem przedmiotów ortopedycznych, o ile komisja protezowa nie